

BA ĐÓA HOA

QUỲNH DAO

Trùng Khánh, năm dân quốc 27.

Hoàng hôn người người chen lấn nhộn nhịp trên đường.

Ba cô gái mặc kỳ bào, dưới nách kẹp mấy quyển sách lẫn trong đám người mà đi. Một trong nhóm thanh niên cũng đang theo dòng người, bỗng dừng dừng bước ngoái đầu nhìn họ. Một sinh viên dáng hơi gầy nói:

- Ba đóa hoa nhà họ Chương.

Một thanh niên mặt mày tuấn tú hỏi:

- Ba đóa hoa?

Một chàng khác cười:

- Mày thiệt lạ, ngay ba đóa hoa mà cũng chẳng biết. Mày hỏi xem, ai mà không biết ba đóa hoa!

Thanh niên tuấn tú hỏi:

- Như vậy là sao?

Chàng hơi gầy nói:

- Cho mày biết, ba chị em ấy đều là sinh viên đại học. Trùng Khánh. Đại học Trùng Khánh tặng họ biệt danh là ba đóa hoa. Cô chị là đóa hoa sen thanh hương tao nhã, nhưng mọc trong nước, với không tới, muốn hái nó ắt phải lội xuống đầm sâu. Cô em kế là đóa hoa sứ diễm hồng thoát tục, nhưng ở trên cành cao vút khó có ai có thể với tới. Cô út là đóa hồng đẹp nhất, hương thơm ngọt ngào nhất, nhưng gai quá nhiều, hái nó gai sẽ đâm tay!

- Ô thú vị quá - Thanh niên tuấn tú nói; - Thế họ tên là gì?

- Sao, mày dám nhào vô không? Đâu thử xem, dám cam đoan mày sẽ vỡ đầu! Cô chị lớn tên Chương

Niệm Kỳ, cô kể tên Chương Niệm Du, cô út tên Chương Niệm Sâm! Cô chị lớn học năm thứ ba ban sử, cô kế học năm thứ hai ban vật lý, cô út ban ngoại ngữ, mới năm thứ nhất.

- Mà điều tra kỹ quá!

- Ai mà không biết ba chị em họ?

- Ô ba đóa hoa, tao không tin ba đóa hoa này sẽ không hái được! Trừ phi họ không phải là con gái!

- Họ là con gái, nhưng không phải người thường.

Một sinh viên mang kính quả quyết nói:

- Họ là kẻ thật lạ lùng, khác thường, siêu tục! Nhưng tao không biết trước mặt họ có gì, mọi sự vật, nếu khác thường đều là không hay tí nào cả.

o0o

Ba chị em dừng lại trước một cổng nhà. Chương Niệm Kỳ gõ cửa, cất tiếng gọi:

- Chu má ơi, mở cửa!

Cửa mở ra, ba chị em bước vô. Người chị hai Chương Niệm Kỳ ngó Chu Má. Bà là lão bộc của nhà họ, bà đã làm việc ở đây 20 năm nay rồi, tuy đầu đã bạc nhưng tinh thần vẫn còn sáng suốt. Chương Niệm Kỳ nhếch mày hỏi:

- Mẹ đang làm gì?

- Đang vẽ - Chu Má trả lời vừa mỉm cười.- Vẽ khéo lắm kia!

- Mẹ sắp 50 rồi mà vẫn mày mò, con mong có được tinh thần như mẹ!

Chương Niệm Kỳ nói mà sắc mặt tỏ vẻ trang nghiêm rất chân chất.

- Chị Ba, chị đã gắng sức quá mức, vậy mà còn chưa đủ sao? - Chương Niệm Sâm nói:- Để rồi mang kính cận cho mà xem!

- Mang kính cận thì có sao đâu? Miễn sao thành công là được!
- Chí nguyện của chị quá lớn. Bộ muốn đậu thủ khoa phải không?
- Thủ khoa thì có gì đâu nào? Này Sâm, chị nói với em, học vấn là trên hết. Cái duy nhất mà con người cần dựa vào đó là học vấn. Chỉ vì đời quá ngắn ngủi, mà việc học quá bao la có thể học được bao nhiêu đâu!
- Cuộc sống là hữu hạn, việc học là vô hạn - Chương Niệm Kỳ cười nói - Lấy cái cuộc sống hữu hạn mà duy cầu việc học vô hạn, chị sao có thể giải đãi phút giây? sao có thể lơ đãng buông thả.

Mấy câu nói này vốn là lời nói đầu miệng của Chương Niệm Du, nay Chương Niệm Kỳ lặp lại chẳng qua là để nhạo cười Niệm Du thôi. Chương Niệm Du nghiêm trang nói:

- Đúng thế, đúng như vậy!

Chương Niệm Sâm xen lời:

- Cá tính chị ba y hệt như mẹ sau này nhất định sẽ thành công!

Ba chị em đi vào nhà. Nhà trong không rộng lắm, cả thầy có năm phòng lớn và một phòng nhỏ. Ba chị em mỗi người một phòng, còn lại là phòng khách, một phòng của bà cụ Chu Má thì ở căn phòng nhỏ.

Cả gia đình chủ bực năm người toàn là đàn bà con gái. Ba chị em xuyên qua phòng khách đi vô phòng mẹ. Chương lão thái thái tuy tuổi tác chưa cao lắm, song xem ra lại quá già. Đôi mắt bà hồi còn trẻ hẳn là đẹp lắm. Nay thì đôi mắt ấy lộ vẻ thâm trầm lạnh lùng và nghiêm nghị: mũi cao dọc dừa, cằm nhòn nhọn, thấy ra hẳn là một nữ thần có cá tánh kiên cường, xông xáo nhậm lạ. Bà đang hí hoáy trên bàn vẽ, sau khi thấy mấy đứa con bước vô, bà ngược lên hỏi:

- Nãy giờ ở bên ngoài khéo chuyện chi đó?

Chương Niệm Sâm đáp:

- Dạ chúng con bàn chuyện học hành, bàn tương lai!

Bà đưa mắt nhìn Sâm:

- Này, con nên neo theo chị ba con đây!

Chương Niêm Sâm bước tới bên bàn mẹ. Nhìn bức họa hỏi:

- Mẹ, mẹ vẽ Bát Giới phải không mẹ?

Chương lão thái thái nói:

- Mẹ vẽ Chung Ly bắt yêu!

- Mẹ vẽ Chung Ly bắt yêu làm gì?

Chương Niệm Kỳ hỏi và cùng Chương Niệm Du cũng nhích tới bên bàn nhìn xem. Nàng chau mày:

- Mẹ, con yêu bị Chung Ly bắt này sao khuôn mặt thấy quen quen, con yêu gì lạ vậy mẹ? Con chưa đọc thấy truyện Chung Ly bắt yêu bao giờ.

Bà trầm nét mặt bảo.

- Trong truyện thì không có nói tới cái việc Chung Ly bắt yêu. Đây là con yêu phụ tâm! Con yêu bạc bẽo!

Con yêu vong ân phụ nghĩa.

Chương Niệm Kỳ bỗng sực hiểu ra nói:

- À, mẹ vẽ cha, hèn chi con cảm thấy khuôn mặt quen quen!

- Hừ, cha? - Lão Thái Thái cau giọng - Ai là cha mi?

Chương Niệm Kỳ ấp úng:

- Con... nói mẹ vẽ đó chính là người đàn ông vô lương tâm! Người đàn ông vô lương tâm đã ruồng bỏ mẹ con mình bốn người!

- Phải.

Bà nói mà nghiêm mặt gó ba đứa con:

- Nhớ đây! các con không có cha! các con do một tay mẹ nuôi nấng, dạy dỗ và cho ăn học. Mẹ các con là ta! Cha các con cũng là ta!

- Đúng đó mẹ - Niệm Du nói. Mẹ mẹ yên tâm đi, chúng con quyết không phụ mẹ.

Gương mặt Chương lão thái thái trở nên hiền hòa. Âu yếm đưa ánh mắt nhìn ba đứa con gái, bà buông cọ vẽ và ngồi xuống ghế. Thương cảm và khẩn thiết nói:

- Đừng quên, đàn ông trên đời này, không có ai đáng trông cậy cả, không có tên nào không xem đàn bà con gái là trò chơi. Ba con của mẹ đừng bao giờ bước theo lớp bụi sau lưng mẹ! Đừng lý tới đàn ông, đừng tin theo lời dụ ngọt xảo trá của họ, đừng xiêu lòng với bộ mặt gạt gẫm giả vờ của họ! Nhớ đấy, họ nói yêu con, trước mặt con họ vờ điên vờ chết, đều là thủ đoạn, để con lọt vào vòng tay họ! Đàn ông toàn là một lũ quỷ yêu! Chờ khi thỏa mãn trò chơi rồi, chúng sẽ vứt bỏ con một cách vô tình nghĩa!... Các con đều đã lớn, trẻ đẹp, giờ đã thành mối sẵn của bọn đàn ông, các con nhớ đấy, phải cảnh giác, phải lý trí, chớ mắc bẫy lũ đàn ông xấu xa.

- Mẹ, mẹ hãy yên lòng - Chương Niêm Sâm nói - Ai dám chuốc vào con, con sẽ cho họ bẽ mặt cho mà xem!

Chương Niệm Du tiếp lời:

- Bọn con trai, con chưa hề ngó thẳng mặt họ bao giờ. Thời gian của con để đọc sách học hành còn chưa kịp thay.

Chương Niệm Kỳ xen lời:

- Người mà có ý nghĩ chọc ghẹo chúng con mới là ngớ ngẩn. Chúng con có cách dứt khoát với họ. Hiện tại, không ai dám chọc ghẹo chúng con, họ tự biết là chúng con không dễ rờ vào.

- Tốt!

Bà gật đầu cười:

- Mẹ tin các con, các con đều rất sáng suốt. Đi học hành đi, hãy dựa vào mình, đừng dựa vào đàn ông! Mãi mãi đừng yêu, đừng lấy chồng, hãy làm một cô gái mới của thời đại mới. Đàn ông đều là một lũ chỉ biết cái lợi riêng cho mình, đáng sợ nhất, quỷ quái ác độc nhất.

o0o

Sương mù giăng bủa mờ mịt khắp nơi dày đặc đến không tan nổi.

Chương Niệm Kỳ hồi hải hướng về cổng trường, nàng sợ nhất là gặp phải khí trời đầy sương mù như thế này. trên đường, xe cộ lăn bánh chậm chạp, người cách nhau ba thước nhìn không rõ nhau. Thật là không dễ gì đến trường, đương nhiên là đã trễ. Trường học ở gò Sa Bình, cách nhà một con đường lớn, nếu ngồi xe buýt thì thật là phiền. Bước vô cổng trường, nàng sai bước đi nhanh, chợt đụng phải một người làm sách vở rơi xuống, nàng khựng bước dừng lại. Trước mặt nàng là một người đang đứng trong làn mù, hơi thẳng thốt, hơi bàng hoàng ngó nhìn nàng. Chàng ta nói:

- Niệm Kỳ, thì ra cô!

- Anh đi sao kỳ lạ vậy.

Chương Niệm Kỳ nói, thiệt ra nàng biết ấy là do lỗi ở mình nhiều hơn. Chàng trai chau mày nhìn nàng hình như cười mà không phải cười. Nàng cảm thấy đôi mắt kia cũng mông lung như màn mù mà lòng xao xuyến không an. Chàng hơi cao gầy, mắt mày thanh tú, mặc chiếc áo vải lam, dáng vẻ ung dung thanh thản. Chàng là Dương Âm, năm thứ tư ban Quốc Văn. Nàng biết chàng vì chàng từng viết thi phú đăng trên tờ bích báo khiến nàng ngưỡng mộ tài khí của chàng. Nhưng về phương diện khác của chàng, nàng chẳng có chút gì hứng thú, bình thường gặp mặt chỉ gật đầu chào mà thôi.

Dương Âm chậm rãi nói:

- Tôi đâu có đi trên đường, tôi đang đứng ở đây nhìn sương mù kia mà.

- Thế thì anh không nên đứng chỗ đường người qua lại như vậy.

- Nhưng,

Dương Âm nhìn nàng lại chau mày và không khỏi nhếch cười.

- Tôi nghĩ rằng chỗ này không phải là con đường đi!

Nàng ngó dáo dác, có thể không phải chăng? ở đây là dưới tàng cây trước phòng học, mọi người đều nghỉ ngơi dưới tàng cây này. Nàng nhìn chàng mà bất giác nhoẻn miệng cười. Dương Âm cũng cười. Nàng cúi người nhặt sách vở rơi, chàng cũng khom người nhặt giúp nàng. Sách vở nhặt xong, chàng trao cho nàng, nàng tiếp mà không khỏi nhìn chàng. Nụ cười trên môi đã mất, trong ánh mắt chàng có một thứ mơ màng, khiến nàng rung động. Họ ngó nhìn nhau chừng 4-5 giây nàng mới vụt cúi đầu, sắp xếp sách vở ngay ngắn, đứng lên và vội vàng nói một tiếng:

- Cám ơn anh nhé!

Đoạn quay người bỏ đi như trốn chạy. Được một khoảng xa nàng lại ngoái đầu, trong màn mù nàng vẫn có thể nhìn thấy bóng chàng lê khêu trong sương mù mờ hồ mông lung. Nàng đứng lại, đưa tay đặt lên quả tim trong lồng ngực đang nhảy thình thịch.

- Hôm nay mình gặp tà ma rồi - Nàng nghĩ vậy, và cất bước đi về phía trước.

Buổi xế chiều hôm sau, sau khi hết giờ học, nàng một mình ra khỏi cổng trường. Bữa nay Niệm Du và Niệm Sâm đều không có giờ học, nàng cũng chỉ có một tiết nên thời gian còn sớm, mặt trời vẫn còn chiếu rọi trên cổng trường. Nàng vừa ra khỏi cổng thì anh chàng áo vải lam đã bước tới chặn đường. Nàng ngược đầu, liền bắt gặp cặp mắt ra chiều tự lự của Dương Âm Nàng cảm thấy trong lòng hồi hộp, tức thì nàng cúi mặt:

- Anh làm gì vậy?

Nàng hỏi có vẻ hậm hực.

Chàng nhìn nàng hơi ngạc nhiên.

- Mời cô ra quán ngồi uống nước được chăng?

Chàng hỏi với thái độ rất tự nhiên.

- Không thích!

Nàng lạnh lùng đáp và vượt qua Dương Âm, ngừng đầu đi về phía trước. Mới đi được mấy bước, Dương

Âm đã đuổi theo chân, bước trước mặt nàng.

- Gấp gấp chi! - Chàng nói và chăm chăm nhìn nàng - Tôi có lỗi với cô phải không?

Chàng hơi với giọng rần rởi của một người bị chạm tự ái.

- Không có - nàng tỉnh bơ nói - Nàng đã tìm sai đối tượng rồi.

Nàng lại muốn bước đi, nhưng chàng đứng án như hòn núi không nhúc nhích, mắt chàng dăm dăm nhìn nàng.

- Thật chẳng? - Chương tiểu thư? - Chàng nói - Có điều tôi muốn nói với cô, tôi không có ác ý, xin cô chớ làm cao như vậy, mà cũng chớ hạ thấp người. Nào mời cô! Tiểu thư!

Chàng xoay người, sải bước đi vô trường. Nàng lại thù người, đứng một hồi lâu.

Ngày thứ ba, nàng gặp lại Dương Âm ở trong trường, mới từ xa nàng đã lách tránh. Không chào hỏi, không gật đầu. Nàng cảm thấy không biết nói gì, cảm giác hình như đã mất.

Ngày thứ tư, cả ngày không gặp Dương Âm, hình như có gì hơi khác lạ, một ngày phiền muộn, đáng ghét khó chịu.

Tối nay, Niệm Kỳ vô phòng Niệm Du. Niệm Du đang vui đầu trong đồng sách vở loay hoay đang viết.

Niệm Kỳ lặng lẽ đứng một hồi lâu mới lên tiếng:

- Niệm Du!

- Gì thế?

Niệm Du hỏi mà không ngược lên. Trên quyển sách nàng dùng bút đỏ gạch một đường. Chương Niệm Kỳ đợi nàng gạch xong, mới hỏi:

- Nghĩ viết đi, mình đi xem phim, chịu không?

- Bậy nè - Niệm Du nói mà vẫn trầm ngâm nhìn quyển sách, bỗng dưng lắc đầu.

- Không có thời giờ tham khảo, ngày mai còn phải đến thư viện mượn hai quyển sách nữa kia.

Niệm Kỳ không vui:

- Học riết mà khùng!

Niệm Du nói:

- Chị chớ quấy rầy em, đêm nay em nhất định phải xong mấy bài tập điện học.

- Sách vở có gì đâu, chị xem không vô nổi rồi.

Niệm Du ngược nhìn chị chau mày đáp:

- Có tương lai, có cuộc sống, có vui thú, có tất cả của tất cả.

Ngoài cửa vọng vào âm thanh thánh thót của Niệm Sâm. Nàng bước vô, kéo Niệm Kỳ nói:

- Chị hai, chớ quấy rầy mọt sách chị không nên trước đoạt cái vui thú của người ta! chị muốn xem phim, em cùng đi với chị!

Hai chị em ra khỏi nhà, Niệm Sâm hỏi chị:

- Chị hai, em muốn hỏi chị! Hai ngày nay thấy tâm thần chị không an, phải chăng chị đã bị anh chàng nào hớp hồn rồi?

- Nói xàm! Niệm Kỳ giận dỗi nạt.

- Chị hai, để em nói chị nghe. Bữa nay em có nhận được một bức thư tình của anh chàng cùng ban với em, cái anh chàng biệt hiệu Hắc Nhân Ấy. Hắc bảo, em mà không lý tới hắc thì hắc sẽ nhảy xuống sông Gia Lăng. Chị xem, bọn con trai thiệt y như mẹ nói, đều giả hết biết. Vì muốn gạt gẫm con gái lời gì chúng cũng dám viết hết phải không? chị đoán xem em làm gì nào? Em đem cái bức thư tình vĩ đại ấy đọc cho cả lớp nghe, sau đó em nói với hắc: "Cả đời tôi cũng không lý tới anh, anh muốn nhảy xuống sông Gia Lăng hả, giờ anh ra đó nhảy đi". Cả lớp đều cười rần rần, hắc nào dám nhảy.

Niệm Kỳ nói:

- Em làm thế là quá lắm, dẫu sao cũng nên nể mặt người ta một chút.

- Nể mặt à? Nể mặt bọn con trai à? Ui cha, chị của em hắc đã bị chàng nào dụ dỗ rồi, cái gương má còn sờ sờ đó! Đàn ông con trai là kẻ địch thù của đàn bà con gái. Đối với bọn con trai không có nể mặt nể

mày gì cả.

Họ đã xem một phim tình cảm, diễn xuất thật tuyệt vời. Cuối cùng là cảnh nàng chết vì tình, khiến người thương tiếc vô hạn. Từ rạp chiếu bóng trở về, chị em tản bộ, hai người đều trầm lặng. Đêm khuya, chợt

Niệm Kỳ nói:

- Chuyện tình như vậy, chẳng biết thiệt hay không hả?

- Tiểu thuyết đó thôi - Niệm Sâm nói - có điều anh chàng trong phim đáng yêu quá, em không tin trên đời có người như thế.

Niệm Kỳ trầm tư:

- Giả như có thì sao?

Niệm Sâm nhướn cười.

- Thì em yêu anh ta.

Trở về đến nhà sắp 12 giờ khuya. Chương lão thái thái đang hết sức không yên lòng chờ đợi. Nhìn thấy họ về, ánh mắt bà nghiêm nghị và thật không vui, nói:

- Xem phim gì? Xem đến khuya khoắt như vậy phải không?

Niệm Sâm đáp:

- Dạ Phim tình cảm.

Chương, lão thái thái chau mày.

- Phim gì?

- Dạ. Mộng Tình.

Niệm Sâm đáp, nàng bèn đem cốt truyện kể lại. Chương lão thái thái nhíu mày, gục gật đầu nói:

- Những thứ phim ngoại quốc ôm ôm ấp áp, dụ dỗ cho con gái hư hỏng hết! Hừ từ xưa đến nay, phụ nữ chết vì tình không ít, nhưng đàn ông chết vì tình thì được mấy ai? Phim ảnh toàn là thứ dối người! Đàn ông! Đàn ông! Không có tên nào có tình cảm, toàn là thứ dã thú! Này các con, các con phải cẩn thận,

đừng bao giờ để mắc bẫy đàn ông!

- Mẹ mẹ, hãy yên lòng! Niệm Sâm nói: Chúng con quyết không để lọt vào tròng bẫy đàn ông con trai đâu.

Lão thái thái nói:

- Đi ngủ đi! khuya lắm rồi!

Ánh mắt bà dừng lại trên khuôn mặt Niệm Kỳ:

- Kỳ nhi! có việc gì chẳng?

- Có chi đâu mẹ - Chương Niệm Kỳ vội nói.

- Thế thì đi ngủ đi!

Khi hai chị em đi ngang qua phòng Niệm Du, bên trong còn ánh đèn, Niệm Sâm đẩy cửa ló đầu vào:

- Một sách! đẹp đi, kéo ngày mai lại kêu la nhưc đầu nữa đây!

- Ôn ào - Niệm Du nói mà chẳng ngược lên - sắp xong rồi đây không thể buông tay.

- Thiệt là một sách.

Niệm Kỳ nói, và cùng Niệm Sâm nhìn nhau, lắc đầu cười.

o0o

Chương Niệm Kỳ ngồi dưới bóng cây trong vườn trường, quyển Thông Sử đặt trên gối, ánh mắt thần thờ nhìn nhưng chiếc là đang đong đưa trên ngọn cây. Bốn bên vắng lặng, không một bóng người cũng không một tiếng động. Chương Niệm Kỳ thần thờ nghĩ ngợi đến xuất thần, thậm chí nàng không nghe thấy tiếng bước chân đi gần tới, mãi khi có một bóng người lác lác ở trước mặt, nàng mới giật chột giật mình.

Nom kỹ kẻ tới kia là ai, nàng không khỏi thét lên một tiếng khe khẽ:

- Ô!

Chàng trai kia hiển nhiên cũng rất ngạc nhiên, chàng không ngờ dưới bóng râm này lại có người ngồi.

Chàng khẽ nói:

- Xin lỗi tôi đã quấy rầy cô!

Chàng nói xong liền chuyển mình bỏ đi. Nhưng chỉ đi được mấy bước chàng đã dừng lại, ngoái đầu nhìn nàng. Ánh mắt chàng lộ vẻ thâm trầm và say sưa. Sau đó chàng trở lại ngồi xuống trên thảm cỏ, hai tay bó gối dăm dăm nhìn nàng. Mặt nàng thẹn hồng, tim nhảy loạn, thần hồn bất định.

Một thứ tình tự vui mừng và chờ đợi không chế lấy nàng, một thứ tình khẩn trương, không an và đáng sợ.

- Niệm Kỳ! – Chàng khẽ nói như ru - Cô đừng sợ tôi, tôi không làm phiền gì tới cô đâu!

Chương Niệm Kỳ vẫn ngồi bất động, nàng chẳng nói chi, chỉ tần ngần, ngại ngần nhìn chàng trai mặc chiếc áo vải lam trước mặt. Cặp mắt như hòa như thơ, như mộng. Vì sao mình trốn không khỏi chàng trai này?

- Niệm Kỳ - Dương Âm khẽ nhếch mày nhìn dò xét nàng - Cô sợ nỗi gì? Hãy tin tôi, tôi chẳng ác ý chi đâu

- Chàng thở ra - Cô không biết, cô như một con thỏ nhỏ lạc lối trong sương mù, tôi vốn không muốn biết tới cô, thật đấy. Nhưng cô đang lạc lối, mắt cô mờ mịt không có một sự giúp đỡ. Tôi có thể giúp cô được chăng? Giúp cô tìm ra phương hướng của cô?

Chương Niệm Kỳ cảm thấy mình như bị thôi miên, giọng nói khẩn thiết của Dương Âm khiến lòng nàng rộn ràng. Với ý thức, nội tâm nàng có thanh âm nhỏ đang đề tỉnh " Đừng mắc bẫy hắn, đừng mắc bẫy hắn!"

Song cả người nàng vô lực, ngay sức vận dụng tư tưởng cũng không có, nàng chỉ lặng thinh ngồi nhìn chàng trai.

- Cô đang nghĩ gì vậy? - Dương Âm hỏi, cặp mắt chàng mở to nhìn nàng không hiểu.

- Niệm Kỳ, xin nói với cô, tôi chẳng có gì đáng sợ. Cô không thể cả đời chạy trốn hiện thực, hãy thử xem!

Nếu cô bằng lòng. Chúng ta có thể trò chuyện với nhau.

Chương Niệm Kỳ bỗng giật mình, nàng vụt đứng lên, nói âm ớ:

- Chúng ta không có chi để nói, xin lỗi!

Nàng quýnh quáng bỏ đi, Dương Âm ở sau gọi.

- Sách vở của cô bỏ quên đây này!

Nàng khựng bước, quay đầu ngó lại. Dương Âm đưa sách vở cho nàng và đứng ra đó, chăm chăm lặng thình nhìn nàng. Nàng vội tiếp lấy, ngẩn ngơ, bàng hoàng sợ hãi. Chàng đưa tay nhẹ đặt trên mặt nàng.

- Niệm Kỳ - Giọng chàng êm dịu, đi sâu vào nội tâm nàng - Anh yêu em, lâu rồi, em biết chăng?

Ngón tay chàng vuốt trên sống mũi nàng:

- Đừng lẩn tránh anh nữa, đừng tự khép lòng em, anh yêu em, yêu không phải là điều xấu. Hãy tin anh, anh sẽ chẳng làm điều gì tổn hại đến em! Đừng sợ, chớ tự làm khổ cho mình em nhé?

Chân nàng mềm nhũn, đầu tối sầm, ánh mắt mơ hồ, nước mắt bỗng dưng rân rân qua khoé mi, tay nàng vịn cành cây bên cạnh một cách yếu ớt, tự vùng vằng vô lực.

Nàng run run nói:

- Xin anh đi chỗ khác! để tôi một mình, xin anh đi chỗ khác!

Niệm Kỳ - chàng gọi, tay chàng kéo nàng, nàng dựa vào lòng chàng, cảm thấy cánh tay của chàng trai ôm chặt thế ấy. Phút chốc nàng cảm thấy đây mới là thế giới của nàng, ấm áp, ngọt ngào. Đầu nàng tựa trên ngực chàng, nàng có thể nghe được tiếng nhịp tim đập không ổn định của chàng. Nàng ngược mắt, tức thì thấy chàng hàm chứa bao nhiêu nhu tình, quan hoài và thương xót. Nàng thở ra, mơ hồ nói:

- Dương Âm.

Dương Âm nâng cằm nàng, và cúi xuống. Niệm Kỳ thấy mặt chàng áp tới, nàng vụt ré một tiếng, vùng ra khỏi vòng tay chàng. Tự hồ nghe mẫu thân đang kêu gọi:

- Niệm Kỳ! Niệm Kỳ! đừng bước theo lớp bụi sau lưng của mẹ. Hãy lánh xa chàng trai này!

Nàng kinh hoàng ngó Dương Âm một cái và chuyển đầu trốn chạy như bay. Được một đôi xa, nàng vẫn

không kèm chế được trái tim nhảy thành thạch của mình. Hối hả chạy ra khỏi cổng trường rồi nàng mới phát hiện mình lại bỏ quên sách vở. Sách vở mặc sách vở, cũng không cần đợi em hết giờ, nàng một mình trở về nhà trước. Cài then cửa phòng mình, nàng ngã vật trên giường. Nhưng trong đầu óc nàng cứ mãi xuất hiện bộ mặt, giọng nói của Dương Âm. Khép mắt, nàng hoảng hốt thấy mình vùi người trong vòng tay chàng một cách ngây ngất, say sưa, ấy là một thứ cảm giác mà chưa bao giờ nàng có một cảnh giới hồn nhiên vong ngã.

Hôm sau, Dương Âm đem sách vở trao lại cho nàng, không nói tiếng nào, chàng chỉ ngó nàng thoáng qua rồi bỏ đi. Nàng giờ sách ra, bên trong có kèm theo một mảnh giấy "Khi em đã tìm được chính mình, hãy nói với anh một tiếng, anh ở đây đợi chờ em."

Nàng nhìn lại mảnh giấy, cảm thấy mình như một con thỏ lạc đường, đi trong sương mù mờ mịt mà không biết nên đi về hướng nào.

"Hãy giúp tôi!" Hãy giúp tôi! Hãy giúp tôi!" Trong lòng nàng kêu gọi, song nàng không biết mình đang kêu gọi ai cứu giúp cũng không biết cứu giúp điều gì.

Tối nay, Chương Niệm Kỳ ở trong nhà bếp giúp Chu má lật đậu. Nàng ngồi trên ghế, đầu dựa trên thành cửa. thần thờ mà tư lự. Lát sau nàng hỏi:

- Chu má, nói cho con nghe xem, chuyện mẹ cha con thế nào?

Chu má ngó nàng ngạc nhiên:

- Đại tiểu thư, sao cô lại hỏi tới chuyện này?

- Má nói đó! con muốn biết rõ câu chuyện.

- Tôi cũng không biết rõ lắm - Chu má chau mày - Khi tôi đến nhà cô thì cha và mẹ cô đã kết hôn ba năm rồi. Hình như cha cô vốn là người bà con xa trong nhà mẹ cô, hai người tự do yêu nhau. Nhà cha cô nghèo, bà ngoại cô không chịu gả, mẹ cô cuốn gói, mang mớ đồ đạc trang sức theo cha cô đến Tứ Xuyên và họ đã kết hôn với nhau. Thế rồi đã sanh ra các cô. Cha cô thi trúng tuyển được đi nước ngoài, mẹ cô

phải chạy tiền đưa cho cha cô làm lộ phí. Ông sang nước Pháp, sau ba năm lại lấy một sinh viên lưu học bên ấy, và đã ly hôn với mẹ cô.

- Má có biết hiện giờ cha con ở đâu không?

- Có lẽ ở Nam Kinh. Tiểu thư, cô chớ đề cập đến việc này trước mặt mẹ cô làm bà giận. Sau khi cha cô từ nước ngoài trở về, tôi rõ biết việc này lắm. Bà van xin ông, khóc lóc, thậm chí còn quỳ xuống, muốn ông bỏ cô con gái ấy, nhưng ông dẫu chết cũng không bằng lòng. Ôi, lòng dạ đàn ông, không còn cách chi nói được nữa! Chả trách mẹ cô mỗi khi đề cập đến việc đến chuyện này đều ân hận phải nghiêng răng.

- Chả nhẽ đàn ông con trai đều thế hết?

Chương Niệm Kỳ chau mày hỏi.

- Việc này tôi chưa rõ lắm nên chưa dám quyết. Thôi đừng đề cập tới nữa trước mặt tiểu thư việc này khó nói được!

Niệm Kỳ đứng dậy trở lên nhà trên, Niệm Du vẫn đang vùi đầu vào trong đồng sách. Nàng nghĩ " Sao Niệm Du có thể chẳng chút động lòng? Và vì sao mình cứ bị chàng Dương Âm chết toi này gây phiền". Vô phòng, nàng thấy Niệm Sâm đang ngồi ngẩn ngơ trên giường mình.

- Niệm Sâm, có chi chẳng?

- Không có, Niệm Sâm nhịu mày tỏ vẻ lưỡng lự. Nàng nghĩ ngợi một hồi lâu mới nói - Chị hai, cái anh chàng Dương Âm ban quốc văn kia đang theo đuổi chị phải không?

- Sao? Niệm Kỳ giật thót người.

- Hồi chiều nay chị về sớm, nhà trường xảy ra một chuyện chị có biết không?

- Dương Âm và Đường Chúng Dân ban địa lý đánh nhau, nghe nói là vì chị em mình!

- Chuyện thế nào? Chương Niệm Kỳ vội hỏi.

- Có lẽ Đường chúng Dân trước mặt mọi người nhục mạ ba đóa hoa. Chị biết chuyện Đường chúng Dân đeo đẳng theo chị ba và gặp phải gai nhọn chớ? Cho nên chiều nay ở hội trường, y ta nói với mọi người,

ba đóa hoa đẹp thú vị mà bên ngoài thanh khiết, bụng dạ dơ bẩn mà lời nói cũng dơ bẩn. Thêm vào đó lại phía chuyện vô cớ nói xấu vô căn cứ. May sao Dương Âm cũng đang ngồi ở trong hội trường đọc sách, anh ta bước tới, và chẳng thèm nói câu nào, liền khệnh cho hấn ta một quả đấm vào mặt, sau đó hai người ẩu đả nhau. Em thật không ngờ Dương Âm là người nho nhã mảnh khảnh như vậy mà cũng biết đánh người!

- Sau cùng chuyện ra sao? - Chương Niệm Kỳ nôn nóng hỏi.

- Sau cùng à? Đương nhiên Dương Âm thua, chàng ta đâu có biết đánh lộn. Đường Chúng Dân dềnh dàng thế ấy, Dương Âm đâu phải là đối thủ!

- Anh có bị thương không?

- Em đâu biết! Em không tới xem, chắc là phải bị thương, vì mọi người nói anh ta ra máu.

Niệm Kỳ "à" một tiếng, liền xoay người vọt ra ngoài. Niệm Sâm ở phía sau gọi với theo:

- Chị chạy đi đâu đó?

Chương Niệm Kỳ chạy đi, đầu chẳng ngoái lại. Tới đường lớn, nàng cảm thấy mình quá nóng vội lại chưa biết Dương Âm hiện giờ ở đâu, tới chỗ nào tìm chàng đây? Nàng quýnh quýng đảo mấy vòng ngoài đường mới nghĩ ra một cách, nàng gọi điện thoại tới một bạn đồng học, người bạn này lại giúp nàng gọi điện thoại đi hỏi nữa. Rốt cuộc đã biết ra được địa chỉ Dương Âm. Nhà Dương Âm ở trong một ngõ hẻm tại Bán Sơn, một hồi lâu mới tìm ra được. Đây là căn nhà lụp xụp trong khu ổ chuột. Nhà chỉ có ba phòng nhỏ rất chật chội, hết sức nghèo, hết sức tấp nập. Khi đứng bên ngoài chờ đợi, nàng cảm thấy tai nóng bừng, tim nhảy loạn, một bà cụ bước ra hỏi nàng với giọng Tứ Xuyên rất đỗi ngạc nhiên:

- Xin hỏi tìm ai?

- Dạ Dương Âm có phải ở đây không?

Không đợi bà cụ trả lời, Dương Âm đã từ bên trong chạy ra. Chàng đứng run run bên cửa nhìn nàng.

Chiếc mũi sừng tím bầm, trên đầu quần vải băng còn dính máu đỏ, đáng vẻ bối rối. Niệm Kỳ chăm chú

nhìn chàng, chậm rãi bước tới, sau đó dừng lại. Họ nhìn nhau một hồi, Dương Âm mới mở cánh cổng nhỏ, mời nàng. Nàng bước vào, Dương Âm đóng cổng nhỏ lại.

- Không ngờ cô tới, trong nhà bừa bộn quá. - Chàng nói.

Thật sự, trong nhà chẳng có bày biện gì mà rất đơn giản và sạch sẽ.

Nàng ngó chàng, không nói.

- Mời ngồi - Chàng kéo chiếc ghế cho nàng.

Nàng không ngồi, khẽ tiếng gọi:

- Dương Âm !

Chàng giật mình ngó nàng.

- Có đau không? - nàng hỏi.

- Không?

- Vì sao đánh nhau?

- Không biết.

- Dương Âm.

- Niệm Kỳ.

Nàng ngã vô lòng chàng, môi nóng hồi của chàng ấn trên môi nàng. Một nụ hôn vội vàng, thẳng thốt mà ngọt ngào.

Nàng biết nàng không dại khờ để mất, nàng biết nàng từ đây không trốn tránh nữa. Có điều chàng trai này như con rắn độc, nàng cũng không công đầu tránh nữa. Người đắm chìm trong rượu, cam lòng chết say, há chịu chết khô, nàng cũng như vậy. Nếu như một ngày nào đó chàng sẽ phụ tâm tình thì ít nhất, nàng đã có những khoảnh khắc không phụ tâm của chàng! Đã đủ. Hà tất cầu mong chi cho nhiều? Hà tất đuổi theo tương lai xa vời chưa thể biết? Nhưng, nhưng nhưng... nhưng ví như ngày nào đó, chàng ruồng bỏ nàng, ôm ấp một cô gái khác - Điều này không cách chi nhẫn nại! Mặt chàng dán vào người nàng, môi

nàng đung phải vải băng, nàng đưa tay vuốt tấm vải trên trán chàng, làm chàng đau, chàng cắn răng lắc đầu. Nàng hỏi:

- Đau hả?

- Không đâu .

- Thiệt yêu em không? - Em còn nghi ngờ sao? - Mãi mãi phải không?

- Đến chết, chết rồi còn kiếp sau nữa.. mãi mãi vô cùng.

- Không thay đổi chớ?

Chàng cầm tay nàng đặt trên tim mình, quả tim m nhảy trầm trọng. Chàng ôm khuôn mặt nàng, chăm chăm nhìn vào mắt nàng.

- Niệm Kỳ, - Chàng nghiêm túc nói - Tim anh ở đây, em hãy tin anh, anh mãi mãi không thay đổi! Anh yêu em, yêu em!

Xạo! lời của tình nhân nói đều xạo, nhưng những người tình thích nghe những lời xạo đó. Chương Niệm Kỳ nhắm mắt, vừa cười, vừa vui mừng và giải thoát. Nàng áp úng nói:

- Nói nữa đi!

Chàng lại nói! Nàng chau mày, cười:

- Nói nữa đi!

Chàng lại nói nữa.

- Nói đi! Nói mãi đi! Đừng thôi - Nàng bảo.

Chàng bung mặt nàng.

- Con bé ngốc! Chàng nói - Ngốc quá đi thôi, Ngốc đến tức cười, ngốc đến dễ thương quá!

Môi chàng kề trên mặt nàng.

o0o

Chương lão thái thái nhìn Niệm Kỳ, tay run rẩy bung tách trà, ánh mắt buồn bã và thất vọng.

- Kỳ Nhi, Kỳ Nhi - Bà lắc đầu - Hết biết con rồi! Con để một thằng con trai đánh vào tim con, xong cả.

Chợt bà đưa tay bóp trán:

- Đáng tiếc là ta đã dạy dỗ con bao nhiêu năm nay, một tay nuôi nấng con đến trưởng thành! Đàn ông!

Đều là ma quỷ! Kỳ Nhi ơi Kỳ Nhi! Bao năm rồi mẹ dặn con hãy tránh xa họ, bảo con hãy đề phòng họ.

- Ô mẹ - Chương Niệm Kỳ khổ sở nói - Dương Âm sẽ không thay lòng đổi dạ, mẹ mà thấy ảnh mẹ hiểu ra ngay, mẹ con không thể không yêu ảnh. ảnh hết sức tốt với con, ảnh sẽ không như cha đâu. Con muốn nói, ảnh sẽ không phải hạng người đều giả như những đàn ông con trai khác!

- Đàn ông con trai đều y hệt nhau cả - Lão thái thái dứt khoát nói - Con phải giẫm lên bước chân của mẹ, bây giờ con mới thừa nhận lời nói của mẹ! Được rồi, con cứ yêu nó đi, có nói cũng không ích lợi gì. Yêu đi rồi đau khổ, rồi bầm dập..., ôi con gái mẹ quá đáng thương!

- Mẹ! Chương Niệm Kỳ thở ra, đưa mắt cầu cứu hai em ngồi bên cạnh. Nhưng Chương Niệm Du và Niệm Sâm đều lặng thinh, một lời cũng không thốt. Nàng nhìn van lơn mẹ - Mẹ con chỉ yêu thôi, chớ chưa có gì...

- Yêu thôi - Lão thái thái thăm nảo nói:

- Yêu thôi cũng tiêu đời.

Bà vẫy tay bảo:

- Thôi được các con hãy lui hết đi, để mẹ một mình suy nghĩ.

- Mẹ, - Chương Niệm Du a tới ôm chầm lấy mẹ - Con mãi không yêu đương, con ráng cố gắng học để đem vinh dự về cho mẹ!

Bà đưa con lặng lẽ lui ra khỏi phòng mẹ, Niệm Du nhìn Niệm Kỳ mà lắc đầu:

- Chị hai sao chị yêu anh ta? Yêu con trai mà làm gì?

- Em chả hiểu - Niệm Kỳ khổ sở nói - Con mọt sách em chỉ biết định luật này, nguyên lý nọ, chứ em nào hiểu được tình cảm là không có định luật, phép tắc chi có thể giải thích được, một khi nảy sinh ra rồi thì không cách chi ngăn cản! Em là con mọt sách! Để rồi một ngày nào đó em cũng yêu đương thôi, bấy giờ chị xem em thế nào!

- Em chẳng hề yêu!

Niệm Kỳ một mạch bỏ vô phòng, bật đèn, và lập tức bày sách vở trên bàn.

Niệm Sâm theo Niệm Kỳ vô phòng chị, nàng hỏi khẽ:

- Chị hai, sao chị biết chị đã yêu anh ấy?

Niệm Kỳ nói:

- Em hỏi thật buồn cười!

- Tình yêu là gì chị nhỉ? Sao chị biết tình cảm của chị đối với anh là tình yêu? Mà không cho đó là một tình cảm khác? Có khác tình cảm của chị em mình không? Có khác tình cảm của em đối với con mèo không?

Niệm Kỳ ngó Niệm Sâm:

- Chị không có cách chi giải thích - Nàng nói - Khi tình yêu đến rồi, em sẽ biết tình yêu thế nào. Em, xa em chị có thể sống, em mất đi con mèo nhỏ, em cũng có thể sống, nhưng, nếu chị không có Dương Âm, chị đành chịu chết thôi.

Niệm Sâm trở cặp mắt ngạc nhiên nhìn Niệm Kỳ.

- Thế thì - nàng ngáp ngừng nói - Chị, nếu như anh Dương Âm thay lòng...

- Giả như anh thay lòng - Niệm Kỳ đưa cặp mắt nhìn ra bầu trời đen ngoài cửa sổ - chị sẽ giết anh ta, hoặc chị sẽ tự tìm cái chết!

Niệm Sâm bổ tới ôm chặt chị.

- Đừng chị, hay là chị đừng yêu! - Nàng nói trong sợ hãi - Mẹ nói, không có đàn ông con trai nào mà

không thay lòng đổi dạ!

Niệm Kỳ cười:

- Con khờ, biết đâu có người sẽ không thay lòng, chính là Dương Âm.

o0o

Tình yêu giữa Chương Niệm Kỳ và Dương Âm được đồn rùm beng trong trường.

Cái ý nghĩ "Ba đóa hoa là không cách chi bề được" làm xôn xao trong đám nam sinh, do đó, hai đóa hoa khác trong ba đóa hoa bắt đầu bị vây công mãnh liệt. Chương Niệm Kỳ như pho tượng thạch cao, tất cả thư từ, hẹn hò nàng đều không đếm xỉa tới, thế giới của nàng là trong sách vở, suốt ngày tay nàng không rời quyển sách, những thư tình gửi đến nàng như đá chìm trong đáy biển. Thật ra những thư từ kia, ngay cả việc xé ra xem nàng cũng không có, lý do là: Không có thời gian! Những lời mời mọc hẹn hò nàng cũng đều trả lời: Không có thời gian!

Tác phong của Niệm Kỳ và người chị ba của nàng thì hoàn toàn khác nhau. Sau khi xé thư ra, nếu hôm sau nàng không đọc trước mọi người thì nàng cũng quẳng trả lại cho người viết, cười to nói:

- Ôn dịch, sao chép thư tình mẫu ở trong sách ra phải không?

- Con quỷ, chữ viết lãng quãng thấy tởm quá.

- Thi nhân, bài thơ này đem về sắc thuốc uống đi.

Cứ mỗi lần như vậy, khiến cho những anh chàng viết thư giận đến đỏ mặt. Nhưng cũng lạ, những anh chàng gặp phải gai nhọn này lại không nản lòng cứ muốn tiếp tục đi gặp. Nhưng rồi, Chương Niệm Kỳ với tác phong chẳng nương tình để mặt này đắc tội với một sinh viên tên Từ Lập Quần. Từ Lập Quần là sinh viên ngoại ngữ trên nàng một bậc.

Thường ngày vui đầu vào trong sách vở, chưa hề đeo đuổi hay để ý đến một cô gái nào. Chàng luôn đứng

nhất lớp, nước da ngăm đen, dáng vẻ như một minh tinh điện ảnh.

Hôm nay, Niệm Sâm vừa đến trường, Từ Lập Quần bèn ở trước mặt rất đông bạn bè đồng học trao cho nàng một bức thư. Nàng có hơi ngạc nhiên mà tiếp lấy, một thứ kiêu ngạo của nữ tính dâng tràn trong lòng, nàng không ngờ, ngay Từ Lập Quần là một sinh viên như vậy mà cũng viết thư tình cho nàng!

Nàng nhìn phong bì, đúng là loại phong bì màu lam nhạt rất thịnh hành bây giờ, bọn sinh viên học sinh chuyên dùng phong bì loại này để viết thư tình! Được! Nàng sớm đã xem không vô thứ ngạo mạn "Coi thiên hạ chẳng ra gì" của anh chàng Từ Lập Quần này. Đây là dịp tốt để cho chàng ta một bài học nhớ đời. Hướng chỉ các bạn đồng học đều đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn nàng: Xem nàng xử trí như thế nào với bức thư tình này. Do đó, nàng chớp mi xé phong bì, rút lá thư xếp hết sức tề chỉnh ra, khinh khỉnh nói:

- Ai thích nghe thánh nhân trong bạn của chúng ta viết gì không?

Theo đó nàng sang sảng tuyên đọc.

"Tiểu Thư thân ái:

Khi cô nhận được lá thư của tôi, xin đừng cho tôi sao quá mạo muội, và khi cô đọc xong lá thư này, cũng chớ nên cho tôi sao quá vô lễ, vì có người "có lễ" với cô đã quá nhiều rồi. Nhận đến thư tôi, xin cô chớ nên thoát tục một chút!

Trong số các cô gái, cô kể là nổi bật hơn hết, bởi đề cập tới "Hoa hồng Chương Niệm Sâm", hầu như ai không hiểu, không ai biết. Nhưng tiểu thư, chớ vì đó mà kiêu ngạo, cần biết hoa hồng tuy đẹp thật, nhưng có ngày nào đó nó cũng sẽ úa tàn. Khi ngày xuân hoa tàn rơi rụng thì biến thành đồng đất hôi thúi mà thôi. Cô có thói quen đọc huych toẹt thư tình của thần dân cô, đó là một cái khoái lớn lao của cô, chớ đâu biết thứ hành vi nông nổi lộ bịch này, chính là đã bộc lộ cái vinh dự hão và cái không có đầu óc của cô! Đáng tiếc dung mạo cô như hoa lại không tài không đức, không kiến thức... "

Chương Niệm Sâm dừng lại không đọc nữa, từ cha sinh mẹ đẻ đến nay, nàng chưa hề có cái nhục nhã nào lớn lao thế này, hơn nữa là đang trước mặt các bạn đồng học. Ánh mắt mọi người đều đổ về nàng, có

người thờ ra, có người đồng tình, có người cười nhạo. Nhóm bạn gái đồng học có tính ganh tị với nàng, được dịp này họ cười đến gập bụng. Gương mặt nàng biến thành nhợt nhạt, tay cầm lá thư giận đến phát run. Song nàng cố gắng giữ bình tĩnh và xem tiếp.

"... Tiểu thư, xin nói một câu, một người con gái đàng hoàng có nề nếp, quyết không công khai đọc thư tình của nàng. Cần biết, người đeo đuổi cô, ái mộ cô đều là người xem trọng cô cả. Đối với những người viết thư mà nói, họ không có lỗi chi, cho dù cô chẳng xem họ ra gì cũng không nên cười nhạo tình cảm của họ. Nên biết, phàm là người ai cũng có lòng tự ti, ví như cô cho rằng bức thư đây đã chạm tới lòng tự trọng của cô, thì xin cô thử nghĩ, thường ngày cô đã chạm tới lòng tự trọng của họ là như thế nào. Mong sự tu dưỡng của cô có thể phù hợp với dung mạo của cô! phải biết, người mà tự hối ắt người sau hối theo! Dám khuyên các hạ, tự làm theo tốt đó.

Từ Lập Quần”

Chương Niệm Sâm buông thông tay, gấp lá thư cẩn thận và bỏ lại phong bì trở lại như cũ. Nàng giận đến cả người run lên bần bật. Cầm bức thư, nàng đi đến trước mặt Từ Lập Quần. Từ Lập Quần đang ngồi dựa vào ghế, chàng nhìn nàng với vẻ thách thức. Nàng dăm mắt ngó chàng, cặp mắt đen to lay láy long lên một thứ ánh kỳ dị. Nàng quăng trả bức thư trên bàn của chàng, bình tĩnh nói:

- Anh không cảm thấy hành vi của mình cũng quá lỗ bịch và kiêu ngạo sao?

Sau đó, nàng trở về chỗ mình, chống tay bên má, giận hầm hầm. Trong lòng nàng đang nghĩ cách trả hận

Từ Lập Quần.

Từ đó về sau Niệm Sâm không còn công khai công bố thư tình của người khác nữa, ngược lại, nàng bắt đầu nhận lời hẹn hò, nhận lời mời mọc. Nàng và mỗi một người đi chơi, ra vào một nơi công cộng, cười đùa, giỡn vui như đóa hoa tươi, nhứt thời, những danh lam thắng cảnh ở Trùng Khánh, nào là suối nước nóng Nam Ôn, nào là khe hải Đường, nào là Cửa Phù đồ... đều có vết chân nàng và bạn trai nàng đặt tới. Tiếng tăm của nàng càng lớn, kẻ bái lạy dưới chân nàng càng nhiều.

Niệm Du lấy làm bất mãn đối với hành động của em. Niệm Kỳ cũng không vui. Nhưng Niệm Sâm tâm sự riêng với Niệm Kỳ.

- Chị hai, em chỉ muốn dẫn dụ một người.

- Ai?

- Từ Lập Quần! Em hận hấn lắm, em đợi hấn đeo theo em, em sẽ cho hấn biết một mẻ.

Chương Niệm Kỳ bảo:

- Không nên đùa với lửa đâu em, kéo phông tay đấy.

Nhưng Chương Niệm Sâm vẫn cố chấp. Ở công viên nhà trường, nàng công khai nắm tay với nam sinh viên đi dạo. Khi vô lớp nàng và nam sinh mà qua mắt lại, thậm chí cùng họ đi vũ trường một tối nọ trong khi nàng và bạn trai đang nhảy trong vũ trường chợt có một người đến vỗ vai bạn nhảy của nàng:

- Cho mượn bạn anh một lát nhé!

Nàng ngược đầu lên vừa giật mình vừa vui. Thì ra Từ Lập Quần! rút cuộc cá đã dính câu. Nàng chuyển thân qua cùng nhảy với chàng và cố ý hỏi:

- Anh cũng tới khiêu vũ à?

- Hãy theo tôi!

Từ Lập Quần nói mà gương mặt sa sầm không một nụ cười. Chàng kéo nàng đi ra khỏi vũ trường và đến một vườn hoa mé ngoài. Trong bóng cây giăng rợp, đêm nghe lành lạnh. Chàng chăm chú nhìn nàng, nói hậm hực:

- Đùa vui nhỉ?

- Liên can gì đến anh? - Nàng hỏi đương nhiên vui thôi!

- Cô đánh mất thân phận học sinh của cô rồi! Vũ trường không phải là nơi để cô tới lui, mà là dành riêng cho vũ nữ.

- Thì có dính líu gì đến anh? - Anh dựa vào cái gì mà quản lý tôi - Nàng hất đầu ngang nhiên nói.

Chàng nhìn nàng, giận dữ.

- Dính dáng gì với tôi? Con hồ ly tinh ranh cô! cô biết rõ tình cảm của tôi, cô đã xem thư tôi rồi, cô quá thông minh, quá ác.

Chàng kéo nàng, kéo tấm thân nàng, nàng cố cùng văng, song cánh tay chàng ghur gọng sắt siết chặt nàng.

Họ giằng co, thờ hào hển như cặp địch thủ đấu vật. Nàng quyết muốn thoát khỏi tay chàng lại muốn chế phục nàng. Nàng thở mệt, đầu óc bấn loạn, vốn không biết mình đang làm gì, chỉ cảm thấy trước mặt anh chàng này hết sức đáng sợ, và cần phải linh trốn. Nhưng vòng tay chàng quá chặt, nàng không có cách chi vùng nổi do đó nàng há miệng cắn sâu vào da thịt chàng. Nhưng chàng vẫn không buông tay, một thứ vị mặn thắm vô miệng, nàng vụt nhả ra. Dưới ánh trăng, máu từ vết thương trên tay chàng chảy xuống. Nàng hoảng sợ ngược đầu lên, cặp mắt nàng tiếp xúc với đôi mắt nhu hòa và bình tĩnh của chàng.

Nàng nhú mày ngó chàng, ấp úng nói:

- Anh, anh???

Chàng cúi đầu hôn lên đôi môi nàng. Tay nàng quàng qua cổ chàng, lại khẽ cùng văng tiếp tục nói:

- Không được, tôi, tôi, tôi không yêu ai cả!

Từ Lập Quần thấp giọng nói:

- Nhưng em phải yêu anh.

- Không, tôi không thể yêu bất cứ người nào... nàng nói.

- Em đã yêu anh rồi.

- Tôi không yêu anh - nàng nói và dăm dăm nhìn chàng - Tôi hận anh, tôi phải báo phục anh!

- Thiệt không - Chàng hỏi mà lắc đầu thương xót - Niệm Sám em! Đừng khổ sở ngó nhìn anh như vậy!

Nàng khẽ thốt một tiếng và vùi đầu vào lòng chàng.

Chiếc cằm chạm nhẹ trên mái tóc nàng, chàng thềm thì nói:

- Ngày đầu anh gặp em, anh đã yêu em!

- Yêu tới chừng nào mới thôi.

- Đòi này kiếp sau mà mãi mãi - Chàng nói.

Nàng ngược đầu lên cười.

- Lời giả dối tuyệt đẹp, thì ra lời giả dối của tình yêu là đẹp thế này, hèm chi chi hai yêu say mê Dương Âm ! Hiện giờ tôi mới rõ.

- Em nói gì vậy? Từ Lập Quần chau mày nhìn nàng - Lời giả dối? Em cho rằng anh nói dối ư?

- Chẳng lẽ thiệt? Đây là thủ đoạn để chiếm lấy tôi.

Từ Lập Quần giận dữ xô nàng ra:

- Dối để chiếm em? anh nói dối? Dối để chiếm em?

- Không phải sao? - Nàng hỏi - Chẳng lẽ anh yêu tôi thật? không thay đổi.

- Niệm Sâm, trong lòng em đang nghĩ quỷ ma gì- Chàng kéo nàng, hôn một nụ hôn đắm đuối - Anh nói với em, em có thể không tin những gì trên đời này, nhưng xin em hãy tin anh! Trên đời này, nhật nguyệt thiên địa đều có thể đổi dời, nhưng lòng anh sẽ mãi mãi không hề thay đổi!

Nàng nhìn chàng gượng gạo nhướn một nụ cười thật tươi.

Bỗng dưng nàng hoảng hốt:

- Không! Không thể được!! Tôi... tôi không thể yêu ai được..

Lập Quần ghé vào tia cô âu yếu thì thầm:

- Nhưng em phải yêu tôi.

Cô vội đáp:

- Không, không, tôi chẳng yêu ai cả!

- Và.. chỉ yêu có một mình tôi thôi!

Cô lờm lờm cặp mắt đáp:

- Không, không phải, tôi không yêu anh, tôi ghét anh, tôi chỉ muốn trả thù.

Chàng gật gật đầu mỉm cười, ung dung nói:

- Thật thế ư? Tội nghiệp cho Niệm Sâm bé bỏng của tôi. Em nhớ quên: Yêu và ghét vẫn luôn luôn đi liền với nhau. chỉ vì yêu ghét, chỉ vì ghét mà yêu!

Cô khẽ kêu lên:

- Dóc!

Rồi cô rúc đầu nép sát vào ngực Lập Quần. Chàng lấy cảm mình chà chà vào tóc óng mượt của Niệm Sâm, âu yếm, thỏ thẻ nói:

- Em có biết không? Lần đầu tiên gặp em là tôi yêu em liền à!

- Nhưng yêu đến bao giờ?

- Yêu trọn kiếp này, hết kiếp sau, và mãi mãi!

Cô ngừng đầu lên, cười cười nói:

- Những "lời nói không" sao mà đẹp thế! Bây giờ mới hiểu, lời nói không đẹp biết chừng nào, nó đẹp cho đến nỗi chị cả chị ấy bị mê hoặc mà yêu anh chàng Dương Âm!

Từ Lập Quần nhăn mày hỏi:

- Em nói gì nhỉ? Em bảo mấy lời chân thành tôi vừa nói với em là lời nói không cả hay sao?

- Không đúng thế ư? Đó là một lợi khí, một thứ thủ đoạn để chiếm đoạt tình yêu!

Lập Quần đẩy cô ra, tức giận nói:

- Lời chân thành là lời nói không, là lợi khí, là thủ đoạn để chiếm đoạt tình yêu?

- Nếu không phải tức là anh thực bụng yêu tôi chứ gì? Nhưng rồi anh có thay lòng, đổi dạ không?

Chàng kêu lên:

- Trời ơi! Niệm Sâm! Tôi có cái ấn tượng: Tâm hồn em như có ma đưa lối, quỷ dẫn đường, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới toàn những chuyện hắc ám, sầu thảm...

Chàng giơ tay lôi người yêu lại bên mình, rồi say sưa nói tiếp:

- Tôi thấy cần phải nói rõ cho em hiểu: Em có thể đem lòng ngờ vực tất cả mọi người nhưng em phải tin ở tôi! Trong cái vũ trụ này, sao có thể đời, vật có thể đổi, riêng lòng tôi, không bao giờ biến cải cả, em nghe chưa?

Cô chỉ biết gượng cười và lòng tự nhủ lòng?

"Nếu có đúng thực yêu là đau khổ, ta cũng sẵn sàng chấp nhận sự đau khổ đó một lần!"

Đêm hôm ấy, tối khuya Niệm Sâm mới trở về nhà. Cô vừa bước vào tới ngưỡng cửa phòng khách, bà mẹ đã nổi lời đình, cất vấn cô:

- Niệm Sâm! Cô đi chơi đâu mà tới giờ này mới dẫn xác về hả?

Cô đứng tựa vào khung cửa, hai mắt long lanh sáng, mặt đỏ bừng bừng với tất cả dáng điệu của một người chệnh choáng trong một cơn say sưa bất tận. Cô thấy không thể không thực thà khai với mẹ, cái tâm trạng bối rối đó. Cô buột miệng kêu lên, như người liều lĩnh nhảy đại xuống nước, rồi muốn ra sao thì ra:

- Má ơi, má, con đã yêu người ta rồi!

Bà mẹ hoảng hốt hỏi.

- Thế là thế nào?

Trên môi để lộ một nụ cười héo hắt, cô cay đắng đáp.

- Thưa mẹ, cho dầu những lời ân cần của người ta đúng hay là lời nói không đi nữa, con cũng cứ vững dạ tin theo, vì nó đáng yêu vô cùng, mẹ ạ!

- Nói xong, cô vội vàng chạy về phòng mình như người chạy trốn. Bà mẹ giương cặp mắt tuyệt vọng nhìn theo lẩm bẫm nói.

- Thế là lại mất thêm một đứa nữa!

Rồi ba nhìn về phía cửa buồng của Niệm Du đang vùi đầu trong sách vở. Bất giác, bà thềm van vái.

- Xin trời xanh trông lại mà phù hộ, độ trì cho con Niệm Du, để nó khỏi sa chân, sẩy bước vào con đường

oan nghiệt của tình ái. Nay, tôi chỉ còn có một một mình nó thôi.

o0o

Năm dân quốc 30.

Chiến tranh giữa Trung Nhật đã đến hồi quyết liệt. Các trường học đều tạm thời đóng cửa. Mỗi ngày máy bay Nhật oanh tạc Trùng Khánh không dưới mười lần, một số người phải tản cư về thôn làng. Tình hình kinh tế nhà họ Chương không khá lắm nên chỉ còn dắt díu nhau đến núp trốn trong hầm phòng không cách nhà cũng khá xa.

Hôm nay, Niệm Kỳ đến nhà Dương Âm. Còn chưa đến cửa nhà họ Dương thì nàng đã thấy Dương Âm và một cô gái từ trong sân nhà họ đi ra. Mối nghi ngờ len vào lòng, nàng núp tránh sang một bên, chăm chú lên nhìn họ Dương Âm dắt tay cô gái vừa cười vừa nói chỉ đó nghe không rõ. Cô gái ăn mặc rất sang, đầu đội chiếc nón cỏ rộng vành, nón dựng vào mặt Dương Âm. Niệm Kỳ cảm thấy choáng váng, máu trong người nàng lạnh ngắt.

- Quả nhiên rồi - Nàng nghĩ- Đàn ông! Đàn ông, Nàng nghiến chặt răng.

Họ đi hướng về phía chỗ nàng đứng. Nàng nghe cô gái nói cười thoải mái.

- Em không tin, Anh Âm, anh luôn xí gạt em!

Dương Âm nói:

- Anh thề với em đó.

Chàng xoay qua nàng thề. Niệm Kỳ tái mặt nghĩ, cái tên đầu giả này, loài cầm thú này! Hắn đã thề với bao cô gái rồi? “Đàn ông toàn là thứ ma quỷ!” Lời nói của mẹ còn văng vẳng “Đừng tin họ., đừng tin những lời ngon ngọt của họ, đừng để bị họ lừa gạt họ nói yêu con, ở trước mặt con họ giả vờ điên vờ chết, toàn là thủ đoạn để con lọt vào tay họ! Đợi khi được rồi, họ không còn chút tình nghĩa gì” Chương

Niệm Kỳ nhắm mắt đau khổ, trong lòng nàng hô gọi “ Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con rất hối hận đã không nghe lời mẹ”

Cặp nam nữ trẻ ấy đi qua trước mặt nàng, nhưng họ không thấy nàng, giờ thì họ đã hết cười, hình như đang bàn tính chuyện quan trọng lắm, sắc mặt cô gái tỏ ra nghi ngờ và buồn buồn, Dương Âm nói:

- Anh sẽ đi thôi, có điều anh còn một nỗi lo

Họ đã đi xa, nàng không còn nghe lời họ nói nữa. Nàng cảm thấy tay chân bủn rủn cả người mềm nhũn.

Chợt có tiếng báo động, nàng đứng chết trân, người ta chạy túa qua nàng, nàng vẫn bất động. Rồi nàng thấy Dương Âm quàng tay qua lưng cô gái, diu cô ta chạy trốn.

“Xong rồi.” Nàng nghĩ - “Tình yêu vĩ đại của ta.” - Nàng chệnh choạng bước như một người mộng du.

Người người đều xuống hầm núp, trên đường vắng tanh. Tiếng phi cơ rền rền tới gần, nàng ngược nhìn trời, mong sao cho quả bom nào đó giáng xuống đầu mình. Nhưng phi cơ đã lướt qua, tiếng oanh tạc xa xa, không biết vùng nào đã gặp tai ương.

Nàng tiếp tục thong thả đi, đi từ trưa đến tối. Tiếng báo động giờ đã dứt, đường xá trở nên ồn ào, xe cứu hoả, xe cứu thương hú còi đinh tai nhức óc lướt qua tai nàng, người đi đường dụi mắt dụi ba bàn tán tình hình oanh tạc. Nàng vẫn thờ ơ cứ đi.

Chợt có cánh tay nắm lấy tay nàng, một người đã đứng trước mặt. Nàng định thần nhìn ra thì ra là Dương Âm! Chàng hỏn hển nói:

- Ở xa nhìn giống hệt em. Vừa rồi anh đến nhà em, mẹ nói em đi từ trưa mà chưa về, làm anh quýnh quá phải chạy khắp phố tìm em nhưng mấy tiếng đồng hồ, suýt tí nữa anh định đến khu oanh tạc nhận xác em. Em lang thang ở đây làm gì vậy?

Chương Niệm Kỳ chẳng thốt một lời, nàng lặng thinh ngó chàng.

- Niệm Kỳ, anh có lời muốn nói với em, chúng ta tìm chỗ nào ngồi nói chuyện nhé?

Dương Âm nói mà sắc mặt chàng tỏ ra vừa mừng vừa buồn.

“Hắn muốn nói chuyện với mình”, Chương Niệm Kỳ dần lòng nghĩ, hắn muốn nói với mình là hắn đã thay lòng đổi dạ “Hắn là kẻ đểu giả”. Nàng rùng mình nhìn chàng sợ hãi, nghèn nghẹn nói:

- Anh khỏi cần nói, tôi biết cả rồi!

- Em biết rồi à?

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng, theo đó nắm chặt cánh tay nàng mà chăm chăm nhìn nàng. Sắc mặt nàng nhợt nhạt, cặp mắt khô khan thần thờ. Chàng thở một hơi dài, run run nói:

- Đương nhiên em đã biết, xin tha thứ cho anh, Niệm Kỳ, tha thứ cho phải xa em Đó là bất đắc dĩ mà thôi

Chương Niệm Kỳ trở mắt ngó người đàn ông trước mặt nàng, sau đó nàng dơ tay tát mạnh vào mặt chàng một tát, đoạn xoay người chạy như điên loạn, Dương Âm đứng ngơ ngẩn một hồi mới bình tĩnh.

Chàng đuổi theo, song bóng hình Niệm Kỳ đã mất hút.

Đêm khuya, Niệm Kỳ như một bóng u linh trở về nhà. Chương Lão thái thái và hai em nàng đang ở trong phòng khách thấp thỏm lo âu. Thấy nàng tiến vào, Niệm Du liền buột miệng reo lên:

- A, về rồi, ngõ là chị bị ăn bom rồi chứ!

Niệm Kỳ một lời chẳng thốt, nàng chạy a tới, bổ vào lòng lão thái thái, hai bàn tay ôm mặt mẹ, lắc mẹ mà khóc:

- Mẹ ơi, con vì sao không chịu nghe mẹ? Con đáng chết, mẹ ơi!

Chương lão thái thái sững sốt ôm nàng:

- Kỳ nhi, con nói gì vậy?

Chương Niệm Kỳ ngược đầu ngó nhìn mẹ, nói từng tiếng một:

- Mẹ, anh ta đã thay lòng đổi dạ rồi!

Chương Niệm Sâm giật thót người:

- Chị nói sao? Chị Hai, Dương Âm? không đâu! Dương Âm không phải hạng người như thế đâu. Quyết

không có chuyện đó. Chắc chị hiểu lầm đó thôi.

- Hiểu lầm? – Niệm Kỳ xoay qua Niệm Sâm cười lạnh lùng - Hiểu lầm, chính mắt chị chứng kiến, vả lại chính hấn cũng đã nói với chị!

Nàng đứng lên, chỉ Niệm Sâm, tiếp:

- Em! Hãy sớm lo liệu lấy thân!

Và nhìn mẹ u buồn nói:

- Con ngờ trên đời ít nhất cũng có một người đàn ông ngoại lệ, một người đàn ông không thay lòng! Dè đâu, con sai rồi. Mẹ, mẹ là đúng! Mẹ là đúng.

Chuyển người, nàng một mạch đi vào phòng mình. Khóa chốt lại.

- Mẹ đã biết trước sẽ có ngày này!- Chương lão thái thái lẩm bẩm nói: - Mẹ biết trước rồi! Đàn ông không có tên nào ngoại lệ, đều là ma quỷ! Ma quỷ cả.

Chương Niệm Sâm khoác chiếc áo ngoài và hối hả bỏ đi ra.

- Sâm nhi! Con đi đâu đó - Chương lão thái thái nạt- Khuya khoắt rồi!

- Con đi tìm Dương Âm để hỏi cho ra lẽ!

Niệm Sâm nói trong tức giận và bỏ đi tuốt ra khỏi cổng, Chương Niệm Du thở dài:

- Chỉ có đọc sách là tốt nhất. Bỏ sách không đọc, lằng nhằng ba cái tình yêu, ôi!

Sáng sớm hôm sau, Niệm Sâm và Dương Âm cùng trở lại. Trên khuôn mặt Niệm Sâm có vẻ kiêu ngạo và vui vẻ. Nàng hí hửng nói với Chương lão thái thái:

- Con biết là hiểu lầm mà. Thì ra là biểu nuội của Dương Âm từ Côn Minh tới, Dương Âm dẫn cô ấy đi dạo phố, có lẽ chị Hai ngó thấy mới xảy ra chuyện hiểu lầm như vậy.

- Phải không- Chương lão thái thái lạnh lùng ngó Dương Âm, nghiêm giọng nói. - Mà lại tới lừa gạt nữa phải không. Con Kỳ bị mà gạt như vậy chưa đủ sao! Nó nói chính miệng mà đã nói với nó, giờ lại muốn trớ trêu à!

- Chính miệng cháu nói với cô ta ư? - Dương Âm rất đỗi ngạc nhiên - Cháu định nói với cô ta là cháu đã hưởng ứng lời kêu gọi của Chính phủ mà đi tòng quân, cuối tháng này cháu phải đi rồi, cô ta không đợi cháu nói hết, liền cướp lời nói là đã biết rồi

Dương Âm dẫm chân:

- Ôi sự hiểu lầm này biết nói sao!! Niệm Kỳ suốt ngày cứ nơm nớp lo sợ cháu thay lòng nên mới ra nông nỗi ấy. Cháu ngờ cô ta biết cháu tình nguyện tòng quân mà giận. Hay đâu ôi ...

Chàng lại giẫm chân, vội hỏi:

- Niệm Kỳ đâu? Cháu phải giải thích cho cô ta biết rõ mới được!

- Mà thiệt nói thật chẳng? Hay là xảo quyết? - Chương lão thái thái trừng mắt ngó Dương Âm mà hỏi:- Tao không tin mày, tao không tin một thằng đàn ông nào cả.

- Thưa bác - Dương Âm nói mà tỏ vẻ giận - Nếu như ngày ngày bác đừng nói với Niệm Kỳ là không nên tin cháu thì Niệm Kỳ quyết sẽ không giận cháu đến hiểu lầm như vậy! Giờ, bác còn chưa tin cháu ư! Xin bác cho cháu gặp Niệm Kỳ, tánh tình cô ấy cứng cỏi lắm, nếu không giải thích thì không được!

Niệm Sâm chạy tới phòng Niệm Kỳ, gọi:

- Chị Hai, mở cửa! Dương Âm tới nè!

Trong phòng im bật không một tiếng trả lời, Dương Âm bước tới gõ cửa:

- Niệm Kỳ, em mở cửa ra đi, anh có lời muốn nói.

Trong phòng vẫn không có chút động tĩnh, Dương Âm bỗng cảm thấy rùng mình. Chàng gọi lớn:

- Niệm Kỳ! Mở cửa.

Trong phòng vẫn không một tiếng trả lời, người ngoài cửa ngó nhìn nhau một hồi. Dương Âm bèn ra sức xô mạnh cửa, xô luôn ba bốn lần cửa mới mở bung. Dương Âm đứng ngăn người, Niệm Kỳ nằm trên giường ngửa mặt lên trời, máu đang từ cổ tay nàng tuôn chảy.

- Kỳ Nhi, - lão thái thái hét lên.

Dương Âm nhích từng bước tới, khom người đưa tay sờ mũi nàng. Chàng lập tức biết, không còn cách chi cứu vãn được nữa. Chàng quỳ gối xuống, đầu đặt trên ngực nàng, thân tuy còn ấm, nhưng tim đã ngừng đập rồi, chàng ôm chầm lấy nàng, nghẹn ngào khê gọi:

- Niệm Kỳ! Niệm Kỳ, Niệm Kỳ!

Dương âm gục ra đó mà lắc đầu. Chàng vùi đầu trong áo nàng. Niệm Sâm ré khóc, giậm chân thích` thích la lên.

- Không, không, không chị không thể chết, chị không thể chết, chị không thể chết!

Lão thái thái choáng váng bước đến bên cạnh giường. Bà đứng lặng người nhìn khuôn mặt Niệm Kỳ không còn chút huyết sắc mà vẫn đẹp ấy. Sau cùng bà run bần bật miệng tức tưởi nói:

- Mẹ bảo con... đừng yêu! Mẹ bảo con đừng... yêu! Mẹ bảo con...

Dương Âm chột ngẳng đầu, mặt tái mét, mắt đỏ ngầu. Chàng ôm thầy Niệm Kỳ, đứng lên ngó thẳng vào mặt Chương lão thái thái, từng bước đi tới bên bà, nghiêng rằng nói:

- Bác, bác là kẻ sát thủ! Chính bác đã giết chết Niệm Kỳ! Chính cái giáo dục của bác đã giết chết Niệm Kỳ! Bác đã giết nàng, đã giết nàng!

Chương lão thái thái lùi lại sợ hãi. Chương Niệm Du la như điên loạn:

- Trời ơi! Cuộc đời này là thế nào?

Và nàng ngất xỉu.

o0o

Chương Niệm Sâm khổ sở tựa đầu ttrên song cửa sổ, nàng nhìn ra con đường trước mặt. Chị Hai chết, chị Ba đang bệnh, Dương Âm thì đi tòng quân, Từ Lập Quần cũng bị điều đến Côn Minh công tác. Trong mấy tháng ngắn ngủi mà sự tình cuộc sống đã biến đổi lớn lao thế này! Chị Ba bệnh nằm liệt giường nay

đã gần ba tháng, thầy thuốc căn dặn không được xem sách nhưng chị vẫn lén xem, xem xong lại kêu la đầu đau nhức.

Mẹ như ngọn nến trong gió, từ ngày chị Hai chết, người không còn thiết đến điều chi nữa. Từ Lập Quân đi Côn Minh, nàng càng tịch mịch, mỗi ngày tựa song, chỉ là ngóng thư chàng. Từ Lập Quân, Từ Lập Quân, mong chàng thật sự yêu nàng, mong chàng ở Côn Minh đừng yêu cô gái nào khác! Như cha nàng ở bên Pháp đã yêu một lưu học sinh!

- Tiểu muội - Niệm Du gọi nàng, nàng chạy vô phòng chị Niệm Du ngồi tựa thành giường, tinh thần tỏ ra sáng khoái.

Niệm Sâm hỏi:

- Có chi không chị?
- Lấy cuốn sách trên bàn cho chị, với cây bút và quyển nhật ký nữa.

Niệm Sâm nói:

- Nhưng bác sĩ bảo là chị không nên xem sách kia mà!
- Đẹp bác sĩ đi, đều là nói trắng nói cuội! Chị nằm trên giường mà sắp khùng! Thực sự, bệnh của chị vốn có chi đâu, lấy sách đưa cho chị đi!

Niệm Sâm lấy sách đưa cho chị và ngồi bên giường, nhìn chị hỏi:

- Chị Ba, sao chị mê đọc sách quá vậy?
- Không đọc sách thì làm cái gì? Như em đó, mỗi ngày yêu đương mà thần hồn điên đảo đứng ngồi không yên? Như chị Hai đó, cũng vì ái tình mà phải bỏ mạng? Chị đâu ngốc như vậy, trong sách có bao nhiêu điều học hỏi, nghiên cứu không hết, vui thú bao nhiêu! Người yêu của chị chính là sách!
- Cái gì trong sách cũng đều có, Niệm Du tiếp tục nói - Cả đời chị, nghiên cứu còn chưa hết, cuộc sống hữu hạn cầu cái học vẫn vô cùng ...
- Thôi được rồi, chi Ba. - Niệm Sâm cau có nói - cái già lý luận của chị tới rồi!

Nàng ngóng tai lắng nghe, vụt nhảy căng, phóng ra ngoài cửa, miệng reo lên.

- Nhất định là ông đưa thư tới!

Nhưng lập tức nàng chau mày ủ dột trở vô, ngồi bên cửa sổ mà cảm gác trên song buồn bã:

- Lại không có thư! Cái Lập Quần chết toi này! Lập Quần quý quái này! Không thể tin hấn bậ đến không có thời gian viết mấy chữ! Miệng thì nói yêu đương ngọt ngào, ra đi rồi để người ta chết khổ! Hừ! quý vật!

Niệm Du ngó Niệm Sâm mà thâm lắc đầu. Đoạn mở sách ra đọc. Hai chị em ngồi ở hai góc, một người thì thẩn thờ, một người thì xem sách, thời gian lặng lẽ trôi qua. Chiều ngày thu rất ngắn, mới đó đã đến lúc lên đèn Niệm Sâm đứng dậy đi bật đèn. Đèn vừa bật sáng Niệm Du bỗng dung ré lên một tiếng, tay ôm lấy đầu, Niệm Sâm chạy tới hỏi:

- Chị Ba, gì vậy? Chị có sao không?

- Đầu chị! Đầu chị!.

Niệm Du kêu to và vật xuống giường ôm đầu mà lăn lộn, sách bút văng xuống đất. Niệm Sâm hốt hoảng, cất tiếng gọi Chu Má và Mẹ. Chương lão thái thái và Chu má lập tức chạy tới. Niệm Du vẫn đang kêu la dữ dội:

- Đầu tôi! Ui da, đầu tôi!

Chương lão thái thái chạy tới ôm Niệm Du , một mặt hỏi Niệm Sâm

- Mau đi mời bác sĩ tới.

Niệm Sâm liền chạy như bay. Chương lão thái thái nơm nớp lo sợ hỏi:

- Niệm Du, đầu con sao rồi?

- Úi da! Đầu tôi!

Niệm Du kêu la cuồng loạn, dùng răng cắn xé chiếu chăn:

- Đầu tôi sắp vỡ rồi, sắp nổ rồi, ui!, Trời ơi!

Chu Má bung một thau nước lạnh, muốn thử dùng khăn ướt đắp lên đầu nàng xem, nhưng tất cả đều vô dụng Niệm Du vẫn vừa khóc vừa la. Rốt cuộc bác sĩ đã tới, trước hết ông tiêm cho nàng mũi thuốc giảm đau, và không để gì nàng mới ngủ mê. Vị Bác sĩ này là người nổi tiếng ở chợ Trùng Khánh ông cẩn thận khám mạch cho Niệm Du lại còn dòm ngó khắp phòng, ông lật sách, bút ký rơi dưới đất và dờ ra xem, đoạn ông ra ngoài phòng khách ngồi.

Chương lão thái thái và Niệm Sâm cũng theo ra, Chu má thì trực bên giường giữ Niệm Du, Chương lão thái thái dè dặt hỏi:

- Thưa bác sĩ, bệnh tình con gái tôi có nặng lắm không?

Bác sĩ ngồi trầm ngâm giây lát, hỏi:

- Chương tiểu thư là sinh viên đại học phải không?

- Dạ phải. Đã tốt nghiệp rồi, ban vật lý.

Lão thái thái đáp.

- Chắc cần mẫn lắm phải không?

- Dạ, mỗi ngày cháu đều học cho đến khuya.

Bác sĩ gật đầu:

- Bệnh Của Chương tiểu thư vốn vì dùng óc quá độ. Từ nay trở đi, đừng để cô ấy xem sách gì nữa, đừng để cô ấy viết và làm bất cứ việc gì có tính cách động não, chẳng thế, mạng sống e khó bảo toàn!

- Nhưng - Niệm Sâm xen lời - Chị ấy còn định thi lấy bằng nước ngoài!

- Cô ấy vĩnh viễn không thi cử gì được nữa!- Bác sĩ lắc đầu - Suốt đời không thể đọc sách. Lão thái thái, nhớ đây, chớ để cô ta cầm tới quyển sách, và như thế mới có thể chóng hồi phục! Nếu như để cô ta cầm tới sách thì tôi không còn cách chi, đành bó tay.

Thật vậy, nhờ tiêm và uống thuốc, ăn thêm chất bổ dưỡng nên Niệm Du rất chóng hồi phục. Sau khi thấy trong người được khoẻ, nàng phát hiện sách vở trong phòng mình đều dòi dàu mất hết, nàng đẩy nẩy hỏi

Chu má. Chương lão thái thái bước vô cười mà bảo:

- Bác sĩ dặn, bệnh con vừa mới hết không thể xem sách được!

- Bây giờ thì con chưa xem, con chỉ là muốn sắp xếp lại thôi! Đợi chừng nào có thể xem được con mới xem!

Chương lão thái thái nói:

- Con không nên phí sức, sau này sắp xếp lại cũng được!

- Không, các người đem sách của tôi bỏ đi đâu? Với lại ký bút của tôi nữa? Mau trả lại cho tôi, tôi còn phải chuẩn bị thi kia mà, các người không được giấu sách của tôi!

- Du Nhi - Chương lão thái thái nhỏ nhẹ khuyên. Bà muốn nói sự thực cho nàng - Con đã trải qua một cơn bệnh trầm trọng, con biết chứ!

- Bây giờ con đã hết rồi!

- Phải - Chương lão thái thái ngập ngừng - Nhưng bác sĩ bảo, con không được đọc sách nữa!

Niệm Du nắm chặt lấy thân mẫu. Nàng quýnh quýnh hỏi.

- Mẹ nói cái gì?

Chương lão thái lập lại:

- Bác sĩ bảo, con không được đọc sách nữa.

- Mãi mãi không được đọc chẳng? - Nàng hỏi:

- Phải - Chương lão thái thái áp tay bà lên tay nàng mà xót thương - Phải đấy con, con mãi mãi không được xem sách.

Chương Niệm Du vùng tay ra khỏi bàn tay mẹ. Người lùi lại, sau đó, nàng ngược đầu lên trần nhà, đột nhiên buông tiếng cười điên loạn. Niệm Sâm nghe tiếng chạy đến, cũng chính lúc Niệm Du phóng ra.

Nàng xô mạnh Niệm Sâm một cái, vừa cười vừa chạy. Niệm Sâm đuổi theo, gọi lớn:

- Chị Ba! Chị Ba! Chị chạy đi đâu vậy?

Niệm Du chạy ra đến sân, nàng lột bỏ chiếc áo ấm bên ngoài, vừa lột vừa cười nói:

- Vứt bỏ những cái chướng ngại này là xong! Tất cả tứ đại giai không?

Lão thái thái, Chu Má và Niệm Sâm đều chạy theo ra. Niệm Sâm giữ chặt tay nàng, gắt gỏng nói:

- Chị Ba! Chị làm cái gì vậy? Chị làm cái gì vậy?

Niệm Du xô Niệm Sâm dang ra, sức xô đương nhiên rất mạnh, Niệm Sâm té ngã xuống đất. Niệm Du mau lẹ cởi hết áo quần, chỉ còn bộ đồ lót. Nàng vẫn chưa vừa ý, “tẹt” một tiếng, chiếc áo lót nàng cũng xé rách luôn. Để mình trần trụi trụi chạy ra ngoài đường, Niệm Sâm bỏ theo, bất kể tất cả mà ôm lấy nàng, gọi nàng, kéo nàng. Nàng giận dữ đẩy mạnh Niệm Sâm quát:

- Tránh ra! Các người xấu lắm!

Tiếp theo đó nàng ngừng mặt lên trời cười to và xông ra ngoài đường cái.

- Trời ơi, - Đồi chên Chương lão thái thái mềm nhũn, bà sụm xuống đất - Trời ơi, thương cho chúng tôi, trời ơi. Thương cho chúng tôi - Bà lẩm bẩm nói.

Chương Niệm Sâm đuổi theo tới bên ngoài, nhờ lưng giềng giúp sức, rốt cuộc đã bắt được Niệm Du đem trở vô. Nhưng vô tới nhà, nàng lại đá, lại cắn, lại cào, lại kêu. Mọi người chỉ còn cách dùng dây trói nàng lại, một mặt đi mời bác sĩ đến. Bác sĩ tiêm cho nàng một mũi thuốc, nàng nằm yên. Nhưng chưa được bao lâu, nàng lại náo loạn lên, thấy người đánh người, thấy đồ đập đồ. Sau một tháng, mọi người đành chịu thua. Chương Niệm Du bị đưa vào nhà thương điên.

Nửa đêm. Chương Niệm Sâm từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cả người ướt đẫm mồ hôi. Trong cơn mơ, chốc thì nàng thấy chị Hai nàng mình mẩy đầy máu me, chốc thì lại thấy chị Ba nàng mình trần trụi trụi, chốc lại thấy Từ Lập Quân tay quàng cô này, tay ôm cô kia, chẳng nhìn ngó tới nàng Nàng từ trên giường bật dậy, tim nhảy thình thịch, trán lấm tấm mồ hôi. Nàng ngồi một lúc, chợt nghe bên phòng mẹ có tiếng than. Nàng khoác áo, bước xuống giường mò sang phòng mẹ.

- Mẹ - Nàng gọi.

- Niệm Sâm đó phải không? - Chương lão thái thái hỏi.

- Dạ con đây mẹ - Niệm Sâm bò lên giường, chui vô chăn, hai tay ôm mẹ - Mẹ con không ngủ được.

Chương lão thái thái đưa tay vuốt má Niệm Sâm:

- Con, trời thương ta, trời thương ta!

Gần đây, hai câu này đã trở thành lời đầu môi của Lão thái thái.

- Mẹ, con mong Lập Quần trở về.

- Nó sẽ về thôi - Lão thái thái buông thông một câu.

- Không, mẹ. Lâu rồi con không có nhận được thư ảnh. Nhất định là ảnh yêu người khác rồi!

Lão thái thái nói:

- Trời thương ta.

Niệm Sâm hỏi:

- Mẹ. Đàn ông trên đời này đều không thể tin được phải không mẹ?

- Ồ đừng hỏi mẹ! Mẹ không biết gì cả, không biết gì cả.

Niệm Sâm ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ đáng thương quá!

Hôm sau, Chương Niệm Sâm suốt ngày ngồi bên cửa trông thư, không có. Lúc trời sẩm tối, nàng gọi điện thoại tới tổng cục bưu chính:

- Xin hỏi, đường Côn Minh xe chạy có thông không ạ? Thư từ gửi đi có mất không?

Có tiếng trả lời.

- Đường Côn Minh thông suốt, nhưng dọc đường hay có cướp, thư từ bưu điện có thể mất!

Ngày thứ ba vẫn không có thư.

- Không thể chịu đựng được rồi. Niệm Sâm nghĩ ngợi điên đầu - Làm sao mình biết hẳn còn yêu mình hay không?

Nàng ra bưu cục, và không do dự, nàng đánh một cuộc điện báo cho Từ Lập Quần, trên điện báo chỉ có 6 chữ:

“Sâm bệnh nặng, mau trở về.”

“Nếu như hấn lập tức trở về ngay, ấy là còn yêu mình, chẳng thế, chính là hết yêu mình rồi.” Nàng suy nghĩ mà tâm thần bấn loạn, cứ lòng vòng mãi trong phòng.

Nửa tháng sau khi điện báo đánh đi, có người gọi ngoài cổng. Niệm Sâm chạy ra mở cổng. Cổng mở ra, nàng vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ. Trước cổng, Từ Lập Quần đứng đó, mặt mày lấm phong trần, dáng vẻ phờ phạc hốc hác, áo quần lấm lem bụi, mặt không rửa, mắt sâu hoắm, đầu tóc rối tung như một phạm nhân từ trong ngục tù mới được thả ra. Thấy nàng, chàng trở mắt lom lom nhìn mà không tin, ngập ngừng hỏi:

- Em? em không có bệnh. Em ra sao?

- Ồ - Niệm Sâm hơn hờ cười - rốt cuộc anh đã về!

- Em khỏe chứ? - Từ Lập Quần ngờ ngợ hỏi run run đưa tay đụng nàng dường thể nàng là người giấy, sợ đụng làm nàng té rách đi - Em đây phải không? có thật phải em không? - Chàng hỏi.

- Đương nhiên là em! Nàng nắm tay chàng - Anh nhìn nè, đây chẳng phải là em sao? - Nàng lắc tay chàng

- Nè anh xem, em vẫn khỏe, em đâu có bệnh hoạn chi đâu. Điện báo tin kia là để thử lòng anh đó thôi, giờ thì em tin anh thiệt yêu em rồi!

Từ Lập Quần chau mày ngờ ngác nhìn nàng dường như thể chưa hiểu lời nàng nói. Nàng vội hỏi:

- Anh sao vậy? Anh chưa hiểu à? Điện báo kia là giả, em đánh là để thử lòng anh đó thôi. Lâu quá không nhận được thư anh, em ngỡ là anh không còn yêu em nữa. Giờ thì em tin anh rồi! Vô nhà đi anh!

Từ Lập Quần dựa vào thành cổng, từ từ hiểu ra. Chàng ngó nàng mà giận dữ:

- Em tin anh rồi - Chàng nghiêng răng nói - Em tin anh rồi! Em có biết mười mấy ngày nay anh thế nào không? Trên chiếc xe than, đoạn thì ỏ gà chông chên sàng qua sàng lại, đoạn thì xe mắc lầy, phải ra sức

ì ạch đây, mình mấy bần sinh không nước rửa. Mỗi ngày còn cầu ơn trên. Không một đêm chợp mắt, không một giờ phút nào không bị nỗi khủng bố em đã chết ám ảnh ... Em biết đây là mùi vị gì không?? Em biết nếu không có sức ý chí muốn thấy mặt em duy trì, thì mùi Từ Lập Quân này cũng đã sớm toi mạng rồi! Thì ra em lại đùa với anh!

Chàng trừng mắt ngó nàng, trong ánh mắt chàng toàn là chỉ máu.

- Em chỉ là muốn thử anh thôi, giờ thì chẳng là cái gì cũng đều xuyên sẻ tốt đẹp hết rồi đó sao?

- Hừ, cái gì cũng đều xuyên sẻ tốt đẹp? - Từ Lập Quân gầm gừ từng tiếng một - Phải, cái gì cũng đều xuyên sẻ tốt đẹp, giữa chúng ta cũng thế là xong!

Chàng xoay người bỏ đi thẳng.

- Ô, Lập Quân! Niệm Sâm kéo chàng lại - Ý anh là thế nào?

- Ý tôi là - Từ Lập Quân ngoái đầu lại nói - Cô hãy tìm người nào đó mà đùa cợt! Tôi không phải là đối tượng để làm trò đùa của cô!

- Em đâu phải đùa - Niệm Sâm hốt hoảng nói - Em chỉ sợ là anh hết yêu em.

- Niệm Sâm, tôi không thể làm đề thí nghiệm cho cả đời cô! Trò đùa của cô quá sức tưởng tượng của tôi!

Từ Lập Quân tôi không chịu nổi cô, chào nhé!

Chàng chuyển người sải bước bỏ đi.

- Lập Quân, anh đi đâu vậy? nghe em giải thích đây!

- Cô khỏi giải thích! Tôi sẽ đi đến tận cùng thế giới!

Từ Lập Quân hầm hầm giận nói. Trong một thoáng đã mất hút không còn thấy bóng hình nữa.

- Con chạy theo nó đi!

Sau lưng Niệm Sâm, lão thái thái không biết đứng đấy tự bao giờ.

- Chẳng ích lợi gì mẹ - Niệm Sâm khóc ngất và nhào vô lòng mẹ - Con biết cá tính anh, anh không bao giờ trở về nữa!

- Thì hãy đi tìm nó! Đến nhà nó mà tìm!

Nhưng từ Lập Quần chẳng trở về nhà chàng, khắp chợ Trùng Khánh không thấy bóng dáng chàng.

Sáng sớm hôm sau, Chương Niệm Sâm xách một chiếc túi nhỏ ra đi. Trên bàn trong nhà, nàng chỉ để lại mảnh giấy nhỏ.

- “Mẹ, xin mẹ tha thứ cho con, con cần phải đi tìm chàng! Xin mẹ tha thứ cho con!”

Con - Chương Niệm Sâm.

o0o

Cuộc chiến đã thắng lợi, mọi người đều vui mừng.

Trên đường Lâm Giang, một bà cụ thần thờ đang đứng nhìn dòng sông Gia Lăng cuộn cuộn chảy, gió thổi phất tung mái tóc hoa râm của bà.

Đám học sinh hỉ hả đi qua bên bà. Một đứa nói:

- Xem kìa! Hình như Chương lão thái thái!

Đứa khác hỏi:

- Chương lão thái thái là ai?

- Còn nhớ ba đóa hoa không?

- Ba đóa hoa? Hiện giờ thế nào?

- Ai biết? Nghe đâu đều đã không còn!

Bọn học sinh đã đi xa. Lão thái thái vẫn cô độc đứng một mình. Lát sau, một lão phụ khập khiễng đi tới:

- Thưa bà, trở về thôi! Trời đã không còn sớm.

- Chu Má, có tin tức gì không? Lão thái thái hỏi.

- Không có! Chu Má lác đầu.

- Ôi! Trời thương ta!

Lão thái thái nói và vẫn tiếp tục nhìn dòng sông Gia Long cuộn cuộn chảy. Bóng chiều từ từ lan tỏa.

HẾT

KiemHiep.com